

• JÖRVAR S GOS -
SKÖR •

BIRTHDAY PARTY

[JÖRVARVS GOSSKÖR, OKTOBER 1981]

»EXCUSE ME, do you know where Heaven is?« Hon tittade på mig lite undrande. Sen log hon. »No, but I know where hell is!«, sade hon skrattande och pekade neråt på den smutsgrå gatan.

Efter att ha vandrat omkring länge på ödsliga Charing Cross Road fick jag slutligen tag på en som kunde hjälpa mig, en äldre man i 50-årsåldern som stod och huttrade vid ett tidningsstånd. »Sure, it's the third street on the left.«

Väl framme vid Villiers Street kunde man se ett stort brovalv kallat »The Arches«, där under låg Heaven.

Två pund för sex timmars musik. Klart prisvärt. Jag klev in på Londons bästa rockscen just nu – Heaven.

Heaven lär normalt vara ett diskotek med bara manliga besökare (. . .), men varje måndag arrangerar utmärkta bokningsfirman Final Solution konserter. Främsta anledningen till att Heaven är hetaste stället just nu är att de helt enkelt bokar de bästa banden.

Två måndagar såg jag själv Birthday Party och 23 Skidoo, som båda är ganska stora undergroundband. Ändå hade jag lite otur, för veckorna innan och efter spelade Josef K, Wah! och Fire Engines. Det var också på Heaven som New Order gjorde sin allra första och mycket uppmärksammade London-spelning.

Heaven är uppdelat i tre olika avdelningar. Först och främst finns det

i bottenplanet en scen, ett dansgolv med kul ljussättning, en bar samt gott om bord och stolar. En trappa upp är det en liten matservering. Ytterligare en trappa upp finns ett stort rum med en jättelik bar. Där finns även biljardbord, flipperspel samt – det trevligaste – en massa videor som visar rockfilmer av mycket hög kvalitet. Eftersom Heaven är öppet hela sex timmar hinner man förutom banden (normalt är det tre–fyra stycken) se ett 50-tal olika videofilmer. För mig var det en mycket stor upplevelse.

Då jag var där visades bland annat Josef K:s *Sorry For Laughing*, en massa olika upptagningar med Magazine och Bowie, *A Certain Ratio's Shack Up* och *Blown Away*, Bush Tetras *Too Many Creeps*, en mycket tidig upplaga av Talking Heads (utan Jerry Harrison) i bland annat *96 Tears*, Suicides *Frankie Teardrop* och tre olika filmer med Joy Division. Dels en studio-upptagning av *Love Will Tear Us Apart* med Curtis på gitarr, tv-framträdandet de gjorde med *Shadowplay* i Granada-tv, samt en live-upptagning av *Colony* av dålig kvalitet, men med en dansande Ian Curtis.

Det som vid sidan om Joy Division gjorde största intrycket var en magnifik Johnny Rotten i Sex Pistols *God Save the Queen* och PIL:s *Death Disco*. John Lydon är det alla andra försöker vara. Hans ögon säger mer än alla punkband efter 1977 tillsammans, hans ansikte utstrålar mer energi än ett helt skivställ fyllt av »Exploited–Crass–Cockney Rejects–UK Subs–Discharge och all annan gullig sockervadd« och hela hans personlighet sammanfattar bättre än något annat rockmusik. Nog sagt.

Till förruttnelsen.

Till natten.

Till Birthday Party.

Det tar ungefär 15 minuter innan jag fattar vad som hänt och kan börja tänka klart. Nu börjar jag också sakta men säkert att uppskatta musiken. Innan dess hade omskakningen satt alla mina sinnen ur bruk. Birthday Party spelade en musik som lät som om den var komponerad av Hell Inferno. Sångaren var häpnadsväckande. Ändå var han inte djävulen, inte ens Gud. Han var inte ens sig själv. Men han trollband publiken och gick själv balansgång mellan det medvetna och det omedvetna. Mest sprang han runt,

runt som i trans. Eller också ramlade han fram och tillbaka och bara skrek. Tänk er själva om Alan Vega verkligen varit Frankie Teardrop. Inferno flera gånger om.

Birthday Party spelar rockmusik. Med tunga, primitiva rytmer och en alldeles underbart fräck gitarr. Läckert avskryvt.

På fjorton dagar hann jag se nästan 30 olika band i London. Inget var dock bättre än Birthday Party – ett fem man starkt band från Australien, numera bosatta i London. Jag såg dem två gånger, och jag minns fortfarande båda gångerna mer än väl.

Gitarristen hade en blick som var så skrämmande att alla Cure-fans skulle svälja sina stearinljus i rena förskräckelsen. När jag såg dem andra gången på Moonlight Club, gick sångaren mitt under en låt ut i publiken och lade sin hand på axeln på en kille i publiken. Sen stod han där och bara stirrade. Minst sagt hotfullt. Länge. Den drabbade killen vågade knappt andas. Sen gick sångaren med tunga steg tillbaka till den låga scenen och fortsatte att sjunga.

Birthday Party måste stå för det värsta, det allra mest fruktansvärda. Men det finns distans, en glimt i ögat. När sångaren efter ett av sina värre primalskrin ramlar baklänges in i trumsetet, och blir liggande med huvudet inne i baskaggen, spricker masken. Alla fem skrattar.

Det ler bortom haven.

Båda konserternas höjdpunkt var extranumret – en fullständigt sanslös version av Stooges *Loose*. Där lyckades de verkligen kanalisera all energi åt ett enda håll – framåt! Kaos med ramar. Birthday Partys version av *Loose* var kanske det allra häftigaste jag sett.

Såg förresten även den gode Iggy på Rainbow. Hade han själv sett Birthday Party, så hade han kanske sett en spegelbild av sig själv omkring 1970 i sångaren Nick Cave – en galen sevärdhet.

Det bör påpekas att Birthday Party är ett band som gör sig bäst live. Det går helt enkelt inte att få ner ett helt helvete i ett litet skivfodral. I höst kommer gruppen hit till Sverige. Se dem för helvete . . .

ELVIS COSTELLO

[J Ö R V A R S G O S S K Ö R , O K T O B E R 1 9 8 1]

INGEN ÄR PERFEKT. Vi har alla våra hjältar. En hjälte är mycket av en sårbar punkt, en akilleshäl. Elvis Costello är min akilleshäl. Ända sen jag för första gången hörde *Watching the Detectives* för fyra år sedan, har mitt förhållande till Elvis varit som en prenumeration som aldrig tar slut. Det kommer alltid nya nummer, Elvis Costello gör alltid nya och fantastiska låtar. Hittills har han gjort det i nästan fem år, och jag är dum nog att tro att han kan göra det i minst fem år till. Jag älskar hans musik i dag och kommer säkert att göra det även i morgon. Jag är rädd att jag skulle älska Elvis musik även om han hängde upp och ner i ett träd och sjöng julsånger på finska. (Och med Jake Riviera som manager är det ingen omöjlighet.) Som sagt, Elvis Costello är min hjälte, min sårbara punkt, min akilleshäl.

Man skriver inte gärna om sina sårbarheter. Därför hade jag tänkt att aldrig skriva om Elvis Costello & The Attractions, men . . .

Hultsfred är ett litet samhälle, som från Linköping sett ligger tio mil rätt ut i ödemarken, det vill säga Småland. Naturligtvis finns här en Folkets Park. Där finner man amazoner med extraljus, jeansjackor med Honda skrivet på ryggen, fulla 25-åriga pojkar med snus under läppen och fjön ovanpå, 13-åriga flickor med Stimorol i käften samt en hel del annat. Nog om detta.

Jag trodde jag hade sett allt som gick att se med Elvis. Och jag trodde jag hade hört allt som gick att höra med honom. Jag hade fel. Aldrig hade jag upplevt Elvis Costello så här tidigare, och Elvis hade förmodligen aldrig

upplevt en sån här publik tidigare heller.

En helt vanlig svensk Folkparks publik. Vi var väl ungefär tretton stycken som hade gått dit för att se Elvis Costello & The Attractions. Resten hade bara gått dit för att dom brukade gå till parken då de trodde att det skulle bli häftigt drag. En på pappret näst intill omöjlig ekvation. Men även svåra ekvationer har en lösning, en precis rätt lösning. Elvis tog uppgiften som en utmaning och löste den på ett oförglömligt sätt. Han behövde verkligen sin humor för att klara det och han använde den. En så stor glimt hade han nog aldrig haft i ögat förut.

Konserten stannade aldrig. Den bara fortsatte i högre och högre fart, Elvis var lokföraren som hela tiden lade i nya växlar. Han vände ut och in på sig själv och gjorde något som han kanske inte ens trott på själv. Det syntes på honom att han var lycklig, mycket lycklig. Jag tvivlar faktiskt på att han någonsin gjort en bättre konsert . . .

»Clowntime is over, time to take over.«

Elvis brukar normalt inte använda sin gitarr till mer än att kompa och smälta in i ljudbilden. Men nu! I *Chelsea* var hans spel helt frustrerande och i Ry Cooders *Little Sister* [Tack, Nilsson] slet han i strängarna. Och det improviserade solot på *Temptation* var andlöst. Alltihop framfört med ett stort och varmt leende på läpparna.

Av bara farten spelade han även Larry Williams *Slow Down* och James Browns *I Got You (I Feel Good)* samt två för mig okända låtar. När jag efteråt pratade med Elvis visade det sig vara en Hank Williams-låt samt en smäktande ballad vid namn *He's Got You*, konsertens allra högsta höjdpunkt. Enligt Elvis var den skriven av den totalt okände countrysångaren Hank Cochran. Båda dessa låtar lär förmodligen dyka upp på Elvis kommande country-LP.

Dessutom spelade han favoriten *Big Tears*, en B-sida! Då dog jag. Avslutningen blev en innerlig *Big Sisters Clothes*. Steve Nieve! Till sist var han ensam kvar på den nybyggda träscenen i en pampig final. Först använde han bara fingrarna, sen nävarna och armbågarna, till slut stod han och hoppade upp och ner på tangentbordet . . . (Det lustiga var att Jerry Lee hade

spelats i högtalarna före konserten.) Sen blev det förstås extranummer, *Pump It Up* som han alltid spelar.

Konserten var slut. Ljuset tändes. Roddarna började packa ihop, och publiken gick. Men ett hundratal hängivna stod troget kvar och klappade. Länge. Då kommer Elvis & Co in på scenen igen. Utropstecken! Direkt igång med *Mystery Dance*. Roddarna fick ett väldigt jobb med att få ordning på grejorna igen. Ryktet spred sig snabbt i parken att Costello börjat igen och folk strömmade åter till scenen.

Längst framme vid scenen fanns ett orkesterdike. Vakterna verkade se det som sin livsuppgift att hålla det fritt från folk och kastade bort alla som hoppade ner i diket för att komma närmare scenen. Plötsligt slutade basisten Bruce Thomas att spela. I stället ställde han sig lutande mot ena högtalarberget och började ilsket stirra på en av vakterna. Till slut blev vakten så psykad att han gick därifrån! Och folk vällde in i orkesterdiket. Elvis själv stod allra längst framme vid scenkanten och skrattade. Det blev ytterligare tre extranummer! Först *From a Whisper to a Scream* där Steve Nieve välte orgeln (det hade varit ytterst nära flera gånger tidigare) och fick i stället tillbringa resten av tiden vid pianot. Sen *I Can't Stand Up For Falling Down* i en långsam och mycket fin version, och till sist gamla *What's So Funny About Peace, Love and Understanding*. Slut.

Efter ett strömavbrott som lamslog hela (he, he) Hultsfred i tio minuter, klev jag och mitt resesällskap in bakom scenen till logen. Där satt Elvis Costello vid en stor sjuarmad ljusstake med aningen fladdrande stearinljus. Han var iklädd vinröd basker och en beige trenchcoat. Trots att jag inte hade någon kamera med mig, måste jag ändå utnämna det ögonblicket till årets bild. Ett magiskt stämningfoto, ett minne för livet.

JOAKIM THÅSTRÖM

[J Ö R V A R S G O S S K Ö R , S E P T E M B E R 1 9 8 3 ,

medförfattare SVEN DOLLING]

TROTS ATT Ebba Grön blev fullständigt sönderskrivna i svensk press, så är fortfarande historien om personen Joakim Thåström opublicerad. Det var alltid Ebba & Rågsved, Ebba & Droger eller Ebba & Sverige. Men aldrig Thåström & Musiken. Därav denna artikel. Problemet är bara att man inte fäster Joakim Thåström på papper. För att ge en representativ bild av honom krävs tillgång till fyrkanalsstereo och videokamera. Mellan varje nedskrivna mening döljer sig djupa suckar, grimaser och viftande handrörelser som understryker det han just sagt, eller tvärtom poängterar att det var ironi utan allvar. Munnen säger en sak, ögonen en annan och ansiktet en tredje.

Ofta svarar han bara med ett eller ett par ord. Sedan får man som intervjuare lirka vidare. Med varierande resultat. Dessutom använder han ett helt osannolikt språk, en blandning av svenskt talspråk, engelska branschuttryck och många serietidningsliknande ljudeffekter som *boink*, *schwoosch* eller *punk*.

Trots att man aldrig riktigt vet var man har honom (han håller sig förstäligt nog på ett rejält avstånd, vis från tiden med Ebba Grön), så ger han ett mycket sympatiskt intryck. Hans otroligt energifyllda och positiva utstrålning smittar av sig. Skillnaden mellan den Thåström man sett på scen och den Thåström som nu sitter på andra sidan bordet är faktiskt obefintlig. Hoppas ni tycker om konserten vi arrangerat . . .

Hur kom det sig att du började lyssna på rockmusik?

– Jag såg Beatles på tv. Det var ett inslag från Liverpool i Aktuellt. Tror det var 1963 och jag var väl fem år. Min brorsa såg också inslaget, men tyckte det var helt kasst. Han började lyssna på Stones i stället. Vilket jag också gjorde så småningom. Och sen blev det för min del bara Stones, Stones och åter Stones.

Första plattan du köpte?

– Första LP:n var *Get Yer Ya Ya's Out* med Stones. Deras första live-platta. 23:95 på Högdalens skivaffär. Det var då, omkring 1970, som jag på allvar började köpa plattor. Innan dess hade jag väl köpt en del singlar, men kommer inte ihåg vilka.

Lyssnade du på musikärelsen som började växa fram under den här tiden?

– Min brorsa var proggar så jag kom i kontakt med det. Han lade av med Stones ett tag och gick över till Dylan, Leonard Cohen, Pete Seeger, Tom Paxton och sånt. Fast det var inte riktigt jag med på. Sen lyssnade jag på Gunder Hägg och Hoola Bandola Band. Kommer ihåg att jag köpte Hoolas LP till honom i julklapp. Annars var jag helt galen i Pugh vid den tiden. Men det är Hoola som inspirerat mig mest. Både musikaliskt och textmässigt.

Var du själv proggar?

– Jag har alltid stått till vänster och lyssnat på sån musik. Men under progperioden var jag för ung för att riktigt kunna vara med, även om jag gillade musiken. Så inte mig emot om någon vill kalla mig proggar.

Första konserten?

– Såg Stones på Råsunda 1970. Det var det första utländska bandet. Sen såg jag Hoola Bandola Band och Träd, Gräs & Stenar en massa gånger.

– En stor stark, tack.

Ditt första band?

– Jag började spela gitarr någon gång 1974–1975. Sen bildade jag band med några polare i klassen. Vi hette Early Midnight Blues Band. Det var inget bluesband. Jag vet inte vad det var för något [skratt]. Sättningen var i

princip bara tre gitarrer. En av dessa hade bara tre strängar, så den fick liksom bli bas. Sen var det en kille som trummade på några gamla O'Boy-burkar.

Vad blev det i musikväg efter *Get Yer Ya Ya's Out*?

– Black Sabbath! Deras två första var jag helt slut på. Därefter Zeppelin, vars tredje LP jag fortfarande tycker är kanon. En kort tid efter upptäckte jag Faces. Och sen blev det Stones igen . . .

Har du alltid köpt mycket plattor?

– Nej. Det är ju främst en ekonomisk fråga. Förra året, då jag hade pengar, köpte jag en hel del plattor. Då åkte man ner till stan, köpte fem plattor och lyssnade på tre. Dagen efter köpte man tre och lyssnade på en. Nu händer det att man plötsligt upptäcker en platta som man helt glömt bort.

Hur många plattor har du?

– Vet inte. Har säkert sålt av ett hundratal. Somrarna före Ebba, då man aldrig hade ett öre, så var två sålda LP-skivor lika med två vinare. Annars har jag aldrig haft mina skivor själv, har alltid haft dem tillsammans med andra. Så därför har jag inte en aning om antalet.

Du är ingen vinyl junkie då?

– Nej. Det är bara när det gäller Jam, Clash och Stones som jag har det mesta. Fast inte alla singlar. Och jag är absolut inte sån att jag måste ha den och den pressningen. Stry är väl den i bandet som är mest diskofil.

Du lär lyssna en hel del på soul nu?

– Jovisst. Speciellt Norman Whitfield-prylar. The Temptations mellan 1969 och 1974 är jag helt såld på. Jag tycker i och för sig om tidiga Tamla också, men just nu är jag mest inne på det. Det är så otroliga arrangemang.

Du har sagt att du gillar texter typ *Street Fighting Man*. Whitfields texter åt The Temptations är ju av samma typ.

– Ja, »brothers & sisters«, »up against the wall« och såna fraser. Det gör starkare intryck på mig än kärlekstexter. Visst är det allmänpolitiska, lätt flummiga grejer, men det är ändå ett ställningstagande. Och att det sedan framförs med en otrolig känsla gör att det blir trovärdigt.

Ni har just påbörjat inspelningen av Imperiets debut-LP. Hur tror du

den kommer att låta?

– Jag vet faktiskt inte. Vi har inte kommit särskilt långt och skulle jag säga någonting nu så skulle det säkert inte stämma när plattan kom ut. Men jag skulle vilja att den skulle låta som . . . Äh, det kan jag inte säga – det skulle bara bli en massa gapp från de andra. Men oss emellan skulle den låta som *All the Million Sellers* med The Temptations. Men skriv inte det! Då mördar Gurra mig . . .

Ofta har man väl en idé om vilket helhetsintryck en LP ska ge. Tänkte du på liknande sätt före någon av Ebba Grön-plattorna?

– Ja, före tredje LP:n hade vi idéer om att göra en Stones-LP. Det var i alla fall Fjodors och min tanke. Men det blev ju varken hackat eller malet. Om man säger så. Men inför den här LP:n tror jag inte vi har samma fasta idé. Man kanske kan säga att idén är att den inte ska vara slickad, som all annan musik i dag. Först ville vi göra den live direkt i studion, men det sprack redan första inspelningsdagen. Men som sagt, jag vill inte prata om LP:n förrän den är färdig.

Senaste singeln, *Felrättsnett*helfelrättsnett, är i mitt tycke lika slickad som all annan musik i dag. Texten är ju ungefär lika betydelsefull som Chattanogas senaste . . .

– Det är Strys låt, och jag kan inte ställa upp på hans grejer på samma sätt som jag kunde med Ebba Gröns. Då var det mycket mer en kollektiv pryl som alla kunde stå bakom. Att det inte är så mellan Stry och mig, det vet vi om, och vi accepterar det.

Om du har varit i studion en hel dag och sedan kommer hem, har du då tyst omkring dig eller sätter du på en platta?

– Det beror på hur slut man är. Men oftast har man så mycket idéer som bubblar, man har massor av låtar i huvudet som man jobbat med i studion, så det blir att när man väl är hemma slänger man sig över bandspelaren och fortsätter spela in. Fast ibland vill man inte ha några idéer alls . . .

Läser du mycket om rockmusik?

– Nej. Jag ögnar igenom Schlager och köper NME ibland. Men det har jag inte gjort på väldigt länge. På senaste tiden har det dessutom varit få

saker i Schlager som jag funnit intressanta nog att läsa.

Tycker du det är kul att bli intervjuad?

– Nej. Ibland kanske.

Är det några frågor du är väldigt trött på, eller några frågor du skulle vilja få men aldrig någon ställer?

– Nej. Men de här frågorna har aldrig någon ställt förut. Eftersom vi gett så få intervjuer den senaste tiden har det aldrig blivit riktigt tråkigt. Det var jobbigt ett tag innan man började säga nej.

Du har aldrig skrivit något själv?

– Jo, jag skrev ett reportage om Oasen en gång i tiden. I Brand, en gammal anarkistblaska. Det var i början på Ebba-tiden. Dessutom skrev jag uppsatser om Stones i skolan, men vill ni läsa dem får ni nog leka detektiver och ringa upp min gamla klassföreståndare . . .

Var du bra i skolan?

– Nej. Kunde varit bättre . . . Jag läste helt enkelt aldrig läxorna. Hade svårt att koncentrera mig, som många andra.

Om du fick intervjuva någon, vem skulle du välja då?

– Che Guevara eller Jesus. Någon utav dem.

Vilka konserter minns du bäst?

– The Clash på Grönan i maj 1977. Såg dem också i Örebro tre månader senare. De två är de absolut bästa konserter jag sett. Det finns ingenting som tagit så mycket på mig. Jag blev helt förlamad. De såg otroliga ut. Jag höll på att dö när de gick in på scenen. Kom ut så här . . . Snea. Strummer skulle testa om guran funka – *krasch!* Helt galen tog han upp nån jävla tub och började spraya halsen så att rösten skulle komma igång. Sen 1, 2, 3, 4 – *pang!* Urpissigt ljud! Alla mina polare tyckte det var helt kasst, men jag blev helt tagen. De hade allt. Det bästa jag sett.

Såg du Pistols också?

– Ja. Fast det tyckte jag inte var något bra. Det var verkligen slutet på Sex Pistols man fick se. De var *så* trötta, rörde sig bara i första och sista låten. Rotten bara hängde och Vicious såg dummare ut än vanligt. Jag var helt besviken. Men Stry såg Pistols på Roxy 1976. Med Matlock. Det var något

helt annat . . .

Andra bra konserter?

– Min tredje konsert är Springsteen på Konserthuset 1975. Bör kanske nämna Stones 1973, bara för att få med dem. Sen finns det ju svenska band som varit jävligt bra. Grisen Skrikers första spelning på Rågsvedsgården var *amazing*. Dag Vag var också kanon de första gångerna.

Vilka covers har ni kört?

– *Rock'n'Roll Music, Happy, Born to Be Wild* och *Jelly Road Gundrop*, en gammal Zappa-låt från 1965 som Fjodor diggar. Samt *Staten och kapitalet* och *Tyna bort*.

Vilka låtar tycker du är Ebbas bästa?

– *Flyktsoda, Svart & vitt . . .* och *Ung & sänkt!* [skratt] Nej, det är inte så lätt, men någonting ditåt.

Det är ingen moralist som klagat på Flyktsoda?

– Nej. Det är synd. Kunde gott ha blivit lite mer jidder om den texten.

Hur kom du på ordet »flyktsoda«?

– Min polare som jag bor ihop med använde det. Så jag sade till honom att det där tar jag!

Går du mycket på konserter?

– Nej, inte nu längre. Det finns ju inte så mycket att se. Sen har man inte tid på grund av allt spelande.

Tyckte du det var roligare förr?

– Ja, precis i början tyckte jag allt var bra. Något år senare tröttnade man. Då visste man hur de lät. Nu för tiden ser jag nästan bara Eldkvarn och Tant Strul. Dessutom finns det ju inget ställe för nya band att spela på. Jovisst, Ultra i Handen finns ju. Men dit ut kommer jag aldrig. Jag är säkert mycket slöare nu än förr.

Vad är skillnaden mellan Thåström 1978 och Thåström 1983?

– Jag vet inte. Fem års skillnad, det är säkert jättemycket. Klart att man har ändrats.

Vad hade du gjort om du inte spelat?

– Jag hade jobbat på något tråkigt jobb och mått tio gånger sämre.

Hade varit totalt deprimerad – vågar inte ens tänka på det. Men den tiden kommer väl också.

Fanns det några band från Rågsved som inte fick den uppmärksamhet de förtjänade?

– Det där är bara en enda stor hype. Det fanns nästan inga band där. Däremot var det många band som åkte dit och spelade. Men det var inget speciellt. Musikföreningar som Oasen har det alltid funnits, det var bara att just den fick all uppmärksamhet.

Tycker du att rockmusiken ibland tas för allvarligt, att man lägger för stor vikt vid vad du säger?

– Ja. Jag fattar till exempel inte varför ni gör den här intervjun. Känner mig råallvarlig som sitter här och berättar vad jag lyssnar på. Vem fan är intresserad av det? Men som sagt, jag kan inte säga nej till fanzines. Nu har jag druckit några bärs, det gjorde jag medvetet för att göra det här roligare. Jag vet inte om någon människa kan tas för lite på allvar, men gentemot andra människor kanske jag tas för allvarligt. Jag har inte mer att komma med än vad andra människor har. Det är därför jag inte tycker det är så kul att ge intervjuer. Det finns många andra som har en mer genomtänkt uppfattning än jag, och som har tio gånger mer att säga. Folk intervjuar mig bara för att jag gör plattor, men för den skull är jag inte ett intressant intervjuoffer. Men säger jag nej så blir folk arga . . .

– Nu för tiden tar jag det inte så allvarligt, nu när Ebba Grön lagt av. Allt är mycket mer avslappnat. Den grejen fattade man inte då. Det är först efteråt man inser vilken upphaussad pryl det var. Det är skönt att vara nere på jorden igen. Förr var man påpassad varje sekund, fick underliga telefonsamtal och så där. Man märkte också på sin omgivning att man minsann spelade i Ebba Grön.

Är du inte rädd att du kommer att sakna en del av det gamla?

– Man kan inte förneka att det är kul att sälja mycket plattor och att det är kul att det kommer mycket folk till konserterna. Det är självklart. Men man vet ju inte vad som händer med Imperiet heller.

Är inte Imperiet ett för litet band för att rymma två personer som Stry

och dig?

– Jo. [tyst] Men det får tiden utvisa. [skratt]

Hade du velat fortsätta spela med Micke Hagström & The Cosmic Cowboys?

– Nej. Det var inte heller meningen från början att det skulle bli något längre samarbete.

Det var ett suveränt rockband, men du kanske gjorde så att Hagström själv kom lite i skuggan . . .

– Det var inte meningen i så fall. Jag hade inte tänkt stjäla någons plats. Bandet sattes bara ihop för att han skulle kunna komma ut och turnera.

Du var i USA ett tag, eller hur?

– Ja, jag var över i två omgångar.

Spelade inte du och Hagström i New York?

– Nja, det var så här. Neon Leon spelade och Hagström och jag som kommit dagen innan fick vara med. Hagström var nog med hela setet, men jag fick bara vara med på en låt för jag var för dålig . . . [skratt] Det var *Around and Around*, något slags extranummer. Men det var på en mycket liten klubb, Left Banke. Neon Leon tillhör väl inte de stora stjärnskotten här i världen, om man säger så . . .

Ryktet förtäljer också att du åkte runt till en del klassiska Springsteen-platser . . .

– Så här var det faktiskt. Jag åkte dit med den polare jag bor ihop med, Micke Westerholm [ex-Tant Strul]. Vi hade fått spader på New York City och åkte dit. Väl framme tog vi Mickes VISA-kort och hyrde den minsta bil de hade på uthyrningsfirman. Enligt våra mått var den otroligt lång och stor och flott. På vägen till den plats vi skulle låg Ashbury Park . . .

– Det var löjligt. Visst var det fint, med utsikten över Atlanten och det där, men mer var det inte. Vi tog in på ett hotell, satte oss i baren och såg någon gammal porrfilm . . . Det är kanske kul där på sommaren, men då vi var där var det rena öken. Och jag är inte någon Springsteenfreak. Visst är han bra, men jag skulle aldrig åka till ett ställe bara för att han skrivit om det. Men när man ändå är i USA så kvittar det ju om man åker fem mil åt ett annat

håll än vad man tänkt sig . . .

Finns det några plattor du skäms för att du gillar?

– Bellman älskar jag, men det skulle jag aldrig skämmas över. Det skulle i så fall vara *Ein Bischen Frieden* med Nicole. Jag snodde den kassetten på en bensinmack förra sommaren då vi var på turné. En morgon vaknade jag upp med den sjungande i bakhuvudet, och tänkte att jag bara måste ha den. Men sen lyssnade jag på den högst ett par gånger, det räckte . . .

Några artiklar du blivit riktigt förbannad över?

– Nej. Jo kanske när Erik Hörnfeldt skrev att jag innan Ebba spelat symfonisk rock, vilket var helt taget ur luften. Sen skrev han en annan gång att Ebba Grön skulle bli ett sjuannaband. Att Ampull skulle bli vår nye gitarrist. KSMB blev skitsura över att vi försökte sno deras gitarrist. Alltihop var jävligt pinsamt eftersom inget var sant.

NOMADS

[J Ö R V A R S G O S S K Ö R , N O V E M B E R 1984]

NÄR JAG LYSSNADE på The Nomads *Where the Wolf Bane Blooms* kändes det nästan som om jag hade återupptäckt begreppet rock'n'roll. Det låter kanske lite tillspetsat och överdrivet, men vid den tiden jag fick plattan lyssnade jag uteslutande på rhythm'n'blues och soul. Allt och alla som gick att associera till rockmusik stod mig upp i halsen.

Jag var så totalt less på alla dessa nydanare, nostalgiker, tänkare, posörer och alla andra blodsugare som hängt sig fast vid det som en gång var i ständig rörelse och pulserade av liv och blod, men nu låg stilla med sönderbiten hals och luktade kadaver.

Att då hitta en rockplatta som faktiskt var helt ny och tålde att spelas om och om igen, på högre och högre volym, och varje gång gjorde mig så berusad av hänförelse att jag kunde stå framför grammfonen och göra precis vad jag ville; den upplevelsen var mycket speciell. Det var en påminnelse om varför man en gång förälskade sig i rockmusik och allt vad det innefattar.

Ett annat sätt att försöka beskriva upplevelsen är att skriva om film, tv och rörliga bilder. Tänk er någon som suttit fast framför en video och matats med alla dessa deckare och alla andra mer eller mindre kriminella följetonger. Att ha suttit där och plågat sig igenom alla fäniga intriger, mediokra skådespelare och all total brist på engagemang, och sedan få se *The French Connection*, del 1 & 2 – en snutfilm med Gene Hackman i huvudrollen.

Att se honom göra liv i sin figur genom att spela ut hela registret framför

kameran. Att se honom kunna gestalta så fundamentala känslor som ilska, sorg, glädje med en sådan trovärdighet att han kliver ut ur bilden och blir tredimensionell. Dessutom rycks man med av en lagom trovärdig story som aldrig blir förutsägbar, men ändå håller sig inom ramen för den traditionella snutfilmen.

Precis på samma sätt som Nomads håller sig inom ramen för klassisk garagerock. Med fuzz, virveltrumma, tre ackord och en lagom uppkäftig sångare med vett att tänka på vad han sjunger om, och som kan få lyssnaren att känna något.

För när det kommer till kritan så handlar det alltid om trovärdighet. Det hjälper inte om man har de rätta förebilderna, de rätta åsikterna och allt det där. Det hjälper inte om man inte har något längst därinne i hjärtat; något som brinner, brinner likt ett evigt tomtebloss och finns hos alla eldsjälur.

Nomads är fem eldsjälur. Tillsammans blir de en brinnande järnvägsvagn som rusar fram genom tillvaron och värmer alla i dess närhet. Den främsta anledningen till att kliva nära den rälsen är *Where the Wolf Bane Blooms*; en platta jag älskar helt reservationslöst.

Jag blir fortfarande salig varje gång jag hör *Milkcow Blues* rassla igång med maracas, gitarrer hetare än en febersjuk tequilaförsäljare och refrängens »I don't need your loving anymore!«. För att inte tala om *I'm Five Years Ahead of My Time* med så mycket eko, eko, eko att den måste vara inspelad i någon av Stockholms hemliga katakomber.

Eller *Lowdown Shakin' Chills*. En mässande orgel ligger överst i ljudbilden och försöker förgäves kontrollera ett sagolikt oväsen. Om gruppen får chansen att spela in en video på den låten borde de välja en kyrka som inspelningsplats. Tänk er att se Stubben sitta högt upp vid en jättelik orgel iklädd påvehatt och Roger McQuinn-brillor och spela som om han hade druckit nattvardsvin uppblandat med något betydligt starkare än oblater.

Det märkliga är att skivans övriga tre spår håller precis samma klass. Plattan är helgjuten in i minsta detalj. Produktionen är häpnadsväckande och ljudet har en rymd och en distinkt kraft jag aldrig tidigare hört på en svensk rockplatta.

Trummorna låter dunk-dunk-dunk, basen thomp-thomp-thomp och så ovanpå det två gitarrer vars ambition verkar vara att låta värre än hundra djävulshundar i slagsmål om samma ben. Dessutom visar Nix att han är en mycket god sångare, orden ligger precis rätt i hans mun.

Faktum är att gruppen på den skivan fångat det väsentliga i den explosion en konsert med Nomads utgör. Och det är jag evigt tacksam för, ty en bra konsert med Nomads är något man ogärna glömmar.

Jag glömmar knappast när jag stod framför stora scenen på Ritz och för första gången hörde *I'm Not Like Everybody Else*. Trots att låten inte finns på skiva ännu framstår den som nyckellåten i gruppens repertoar.

När gruppen spelar den – och framför allt när Nix sjunger den – så blir alla böcker och avhandlingar om rockmusik överflödiga. Här finns kärnan i fenomenet rock'n'roll. Ilskan, osäkerheten, ruset – allt i en enda låt på tre minuter. Man knyter näven i fickan och bestämmer sig för att göra upp med sig själv.

Just det där med det inre upproret är viktigt. Att man kan förändra sig själv och inget annat med musik som hjälpmedel och stimulans. För jag tror inte på alla kloka män med en knuten näve i luften som spyr ut symboler och slagord i lagom pogotakt. Jag tror inte på generaliseringar över huvud taget. Men, som sagt, man ska nog inte förakta den förmåga musik har att stödja och inspirera.

Den musik som stöder och inspirerar mig är av någon anledning ofta mollbetonad och aningen vemodig. I alla fall är den aldrig entydig, utan alltid osäker, sårbar, mänsklig. (En lustig parentes är att folk med liknande musiksmak ofta bär glasögon och har anlag för allergi.) För att uttrycka det lite mer konkret kan meddelas att när detta skrevs snurrade två låtar om och om igen i bakgrunden – Bob Dylans *One of Us Must Know* och The Saints *Memories Are Made of This*. Förstår ni så förstår ni, förstår ni inte är det bara att beklaga.

Hur som helst – anledningen till att Nomads i mina öron höjer sig över mängden av alla andra rockband i samma genre är förmodligen att det finns ett par ögon där inne bakom allt slammer; två ögon djupare än innanmätet

på en bastrumma. Det hörs på *Where the Wolf Bane Blooms* och det märks ännu tydligare på scen.

Över huvud taget är det här musik som förtjänar att verkligen nå ut. Nomads är alldeles för bra för att förbli nallebjörnssubstitut åt nostalgiska Larm-prenumeranter. De vårdar sina rötter, men låter allt hända här och nu. De vet vem Brian Jones var, men har inte en tanke på att låta hans inflytande bli större än deras eget. Det är musik som är fullständigt tidlös. Och i dagsläget finns det inget band, möjligen med undantag för Wilmer X, som kan ge Nomads en match om den inhemska kronan.